

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 624/2013-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. októbra 2013 predbežne prerokoval návrh Ing. G. S., B., zastúpenej advokátom Mgr. A. V., B, na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. VP/22/13-K z 25. júna 2013 a takto

r o z h o d o l :

Návrh Ing. G. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 9. septembra 2013 doručený návrh Ing. G. S. (ďalej len „navrhovateľka“), ktorým sa podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej len „ústavný zákon o ochrane verejného záujmu“) domáha preskúmania rozhodnutia Výboru Národnej

rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor pre nezlučiteľnosť funkcií“ alebo „výbor“) č. VP/22/13-K z 25. júna 2013 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Z návrhu a priloženej dokumentácie vyplýva, že napadnutým rozhodnutím výbor pre nezlučiteľnosť funkcií podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu uložil navrhovateľke, ktorá v relevantnom období vykonávala funkciu členky Bankovej rady Národnej banky Slovenska, pokutu v sume 1 383,08 € z dôvodu porušenia povinnosti podať oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov verejných funkcionárov (ďalej len „oznámenie“) v lehote podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu.

Navrhovateľka vo svojom návrhu okrem iného uvádza:

„Listom zo dňa 23. 05 2013, ktorý mi bol doručený 5. 6. 2013 mi Výbor NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií zaslal Oznámenie o začatí konania vo veci ochrany verejného záujmu. V prílohe listu mi bolo zaslané aj Uznesenie Výboru NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií o začatí konania z dôvodu porušenia povinnosti podať oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov do 31. 03. za rok 2012. Súčasne bol predseda výboru požiadaný, aby zabezpečil vyžiadanie môjho stanoviska k návrhu na začatie konania a určila poslanca A. P. za spravodajcu výboru v predmetnom konaní...“

V stanovenej lehote do 15 dní od doručenia uznesenia som sa písomne vyjadrila, a to listom zo dňa 16. 06 2013... V liste som jednoznačne uviedla, že som si zákonné povinnosti splnila podaním predmetného oznámenia spolu s potvrdením o podaní daňového priznania za rok 2012. Súčasne som uviedla, že ak neevidujú spomenuté dokumenty, tak ich v kópii v prílohe zasielam. Záverom som vyjadrila presvedčenie, že došlo k nedorozumeniu a uznesenia ako aj konanie budú zrušené.

O to viac ma prekvapilo Rozhodnutie Výboru NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií o uložení pokuty. Poznámam, že v medziobdobí sa zo strany Výboru nikto so mnou nekontaktoval, či už predseda alebo menovaný spravodajca a teda nikto neprejavil záujem a objasnenie celej záležitosti. Okrem toho je až zarážajúce, že Rozhodnutie výboru je zo dňa 25. 06. 2013, ale mne bolo doručené až 07. 08. 2013 t. j. po 43 dňoch (na obálke poštová pečiatka 06. 08. 2013). Na druhej strane však dokázal výbor veľmi rýchlo, bez záujmu

o spravodlivé posúdenie, rozhodnúť za 8 dní od môjho vyjadrenia (moje vyjadrenie odovzdané 17. 06. 2013 a rozhodnutie výboru zo dňa 25. 06. 2013) a uložiť pokutu.

Dôrazne vznášam námietky voči konaniu a rozhodnutiu Výboru NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií, ktorý absolútne nebral do úvahy moje vyjadrenie ako aj dobrú vôľu komunikovať a vydokladovať formou kópie už raz zaslané Oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov. Žiaľ doklad o podaní na pošte nemám k dispozícii, preto predkladám prehlásenie s notársky overeným podpisom...“

Na základe argumentácie uvedenej v návrhu sa navrhovateľka domáha, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutie podľa § 73b ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) zrušil.

V súvislosti s prípravou predbežného prerokovania návrhu si ústavný súd vyžiadal vyjadrenie predsedu výboru pre nezlučiteľnosť funkcií, ako aj spisový materiál týkajúci sa napadnutého rozhodnutia. Predseda výboru pre nezlučiteľnosť funkcií sa k návrhu vyjadril v prípise č. VP/22/13-K z 1. októbra 2013, v ktorom okrem iného uviedol, že výbor pre nezlučiteľnosť funkcií v predmetnej veci rozhodol na základe úplne zisteného skutkového stavu, formálno-právne a vecne správne, pričom k jednotlivým námietkam navrhovateľky uviedol:

„1. K námietke navrhovateľky, že si zákonné povinnosti splnila včasným podaním oznámenia, uvádzame, že výbor oznámenie, ktoré podľa tvrdenia navrhovateľky zaslala so skorším dátumom, neeviduje. Navrhovateľka nepredložila žiaden doklad, ktorý by potvrdzoval jej argument, že oznámenie zaslala včas. Máme za to, že ide o účelovú obranu, keďže nemá relevantný doklad, ktorý by jej tvrdenie potvrdil.

2. K námietke navrhovateľky, že ju prekvapilo rozhodnutie výboru bez toho, aby ju výbor kontaktoval, uvádzame, že v konaní výbor uplatňuje zásadu písomnosti, ktorá vyplýva zo skutočnosti, že vo väčšine prípadov je možné uskutočniť konanie na základe písomných náležitostí, ktoré sú súčasťou spisu. Keďže dôkazné bremeno bolo na strane navrhovateľky

a táto nevedela dostatočne preukázať, že oznámenie podala včas, mal výbor za to, že oznámenie bolo navrhovateľkou podané až po stanovenej lehote.

3. K námietke navrhovateľky, že rozhodnutie výboru jej bolo doručené až po 43 dňoch, pričom rozhodol do 8 dní odo dňa zaslania jej vyjadrenia, uvádzame, že výbor začal konanie uznesením č. 158 z 23. 5. 2013 a následne požiadal navrhovateľku o vyjadrenie k uzneseniu o začatí konania. Navrhovateľka sa vyjadrila listom zo dňa 16. 6. 2012, doručenom 17. 6. 2013. Výbor zasadá 1x mesačne, spravidla druhý utorok počas schôdze Národnej rady Slovenskej republiky, t. z. dátum rokovania je známy vopred. Tým, že navrhovateľka zaslala vyjadrenie 16. 6. 2013, bolo doručené pred rokovaním 10. schôdze výboru, ktorá sa konala 25. 6. 2013. Z tohto dôvodu bolo konanie VP/22/13-K zaradené na rokovanie tejto schôdze.

Podľa § 9 ods. 5 ústavného zákona orgán podľa odseku 1 rozhodne vo veci do 60 dní odo dňa začatia konania s tým, že toto rozhodnutie doručí verejnému funkcionárovi, proti ktorému konanie smeruje, a tomu na čí podnet sa koná. Máme za to, že stanovený termín bol zo strany výboru dodržaný. Ústavný zákon neurčuje lehotu, v ktorej má byť rozhodnutie výboru doručené verejnému funkcionárovi, a aj jej prípadné prekročenie nemá vplyv na platnosť takéhoto rozhodnutia.“

Predseda výboru pre nezlučiteľnosť funkcií poukázal napokon aj na to, že ústavný súd v obdobnom konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 174/09 odmietol obranu verejného funkcionára s tvrdením, že je vecou verejného funkcionára dostatočne preukázať, že podal predmetné oznámenie v zákonnej lehote. Takúto obranu verejného funkcionára – porovnateľnú ako je to v prípade navrhovateľky, považoval ústavný súd za účelovú a právne nerelevantnú, a preto by sa mal podľa názoru predsedu výboru pre nezlučiteľnosť funkcií pridržiavať svojej doterajšej rozhodovacej praxe aj vo vzťahu k návrhu navrhovateľky.

V nadväznosti na uvedené predseda výboru pre nezlučiteľnosť funkcií navrhuje, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutie potvrdil.

Keďže vyjadrenie predsedu výboru pre nezlučiteľnosť funkcií nevnieslo podľa názoru ústavného súdu do prerokovanej veci nič, čo by mohlo akokoľvek ovplyvniť jeho

rozhodovanie, nepovažoval ústavný súd za potrebné zasielať ho navrhovateľke na zaujatie stanoviska.

II.

Z návrhu, dokumentácie predloženej navrhovateľkou, z vyjadrenia predsedu výboru pre nezlučiteľnosť funkcií, ako aj z ním predloženej spisovej dokumentácie v predmetnej veci ústavný súd zistil tento skutkový stav:

Navrhovateľka vykonávala do 1. júna 2012 funkciu členky Bankovej rady Národnej banky Slovenska.

Výbor pre nezlučiteľnosť funkcií po zistení, že navrhovateľka nepodala v ustanovenej lehote písomné oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, uznesením č. 158 z 23. mája 2013 začal proti nej konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Predseda výboru pre nezlučiteľnosť funkcií v oznámení z 23. mája 2013 predložil navrhovateľke označené uznesenie a zároveň ju vyzval, aby sa podľa čl. 9 ods. 4 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu k nemu vyjadrila v lehote 15 dní od jeho doručenia (označené uznesenie si navrhovateľka prevzala 5. júna 2013).

Navrhovateľka na výzvu výboru pre nezlučiteľnosť funkcií reagovala svojím vyjadrením zo 16. júna 2013, v ktorom uviedla, že *„s mimoriadnym prekvapením som si prečítala Váš list – oznámenie o začatí konania, ako aj uznesenie Výboru.*

Zákonné povinnosti som si splnila, tak ako každý rok, podaním Daňového priznania fyzických osôb za rok 2012 a Oznámenia funkcií zamestnaní, činností a majetkových pomerov verejných funkcionárov a to dňa 2. 4. 2013, nakoľko dni 31. 3. 2013 a 1. 4. 2013 boli dňami pracovného pokoja.

Vážený pán predseda, v prípade, ak nevidujete vyššie uvedené dokumenty, zasielam Vám týmto v prílohe ich kópiu.

Dovoľujem si týmto vyjadriť presvedčenie, že došlo k nedorozumeniu a uznesenie ako aj konanie budú zrušené.“.

Navrhovateľka k svojmu vyjadreniu priložila fotokópiu oznámenia za rok 2012 a tiež fotokópiu daňového priznania k dani z príjmov fyzických osôb za rok 2012, avšak nepredložila žiaden doklad, napr. fotokópiu podacieho lístka, na základe ktorého by bolo možné hodnoverne preukázať, že si splnila povinnosť vyplývajúcu pre ňu ako verejnú funkcionárku z ústavného zákona o ochrane verejného záujmu v lehote v ňom ustanovenej.

Následne výbor pre nezlučiteľnosť funkcií napadnutým rozhodnutím vyslovil, že si navrhovateľka ako verejná funkcionárka, „bývalá členka Bankovej rady Národnej banky Slovenska tým, že nepodala oznámenie podľa čl. 7 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. v lehote stanovenej v tomto článku, porušila povinnosť ustanovenú v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z.“, zároveň konštatujúc, že jej funkčné obdobie uplynulo 1. júna 2012 a za rok 2012 mala podať predmetné oznámenie do 31. marca 2013, pričom ho podala 17. júna 2013. V nadväznosti na to výbor pre nezlučiteľnosť funkcií uložil navrhovateľke uvedenú pokutu.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa v súvislosti s obranou navrhovateľky, že si ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu ustanovenú povinnosť včas splnila, uvádza:

„Dotknutá verejná funkcionárka sa k uzneseniu o začatí konania vyjadrila listom zo dňa 16. 6. 2013, v ktorom uviedla, že si zákonné povinnosti splnila tak, ako každý rok, podaním daňového priznania fyzických osôb za rok 2012 a oznámenia funkcii, zamestnaní, činností a majetkových pomerov verejných funkcionárov, a to dňa 2. 4. 2013, nakoľko dni 31. 3. 2013 a 1. 4. 2013 boli dňami pracovného pokoja. Ďalej uviedla, že v prípade, že výbor neeviduje uvedené dokumenty, zasiela ich v kópii. Vyjadrila presvedčenie, že došlo k nedorozumeniu a uznesenie aj konanie budú zrušené.“

Podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona, ak sa v konaní preukázalo, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom, výbor má možnosť len konštatovať, v čom je konanie alebo opomenutie verejného funkcionára v rozpore s ústavným zákonom alebo zákonom a uložiť pokutu podľa čl. 9 ods. 10 ústavného zákona vo výške mesačného platu verejného funkcionára (keďže ide o porušenie povinnosti podľa čl. 7 ústavného zákona podať oznámenie do 31. marca za predchádzajúci kalendárny rok).

Podľa čl. 9 ods. 12 ústavného zákona môže výbor rozhodnúť aj o zastavení konania, ak sa v konaní nepreukáže, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosti ustanovené týmto ústavným zákonom.

Výbor dospel po vykonanom dokazovaní k záveru, že vyjadrenie verejnej funkcionárky má len vysvetľujúci charakter, avšak bez toho, že by výbor mohol na uvádzané skutočnosti prihliadať, keďže ústavný zákon neumožňuje zbaviť verejnú funkcionárku zodpovednosti za jeho porušenie z takýchto dôvodov. Výbor neeviduje skoršie podanie oznámenia menovanej verejnej funkcionárky, a menovaná ani nepredložila žiaden doklad, ktorý potvrdzoval jej tvrdenie, že oznámenie zaslala včas.

Z tohto dôvodu prijal uznesenie, ktorým sa menovanej Ing. G. S., bývalej členke Bankovej rady Národnej banky Slovenska ukladá pokuta za porušenie povinnosti uloženej v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona vo výške jednomesačného platu verejnej funkcionárky podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona. Uvedené rozhodnutie bolo dňa 25. júna 2013 schválené uznesením č. 221.“

Napadnuté rozhodnutie bolo navrhovateľke doručené 7. augusta 2013.

III.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na ústavný súd v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi. Podanie návrhu

na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok. Ústavný súd rozhodne o tomto návrhu do 60 dní odo dňa jeho doručenia. Konanie o preskúmaní takéhoto rozhodnutia pred ústavným súdom upravujú ustanovenia zákona. Rozhodnutie ústavného súdu je konečné okrem rozhodnutia podľa čl. 12 ods. 2 ústavného zákona.

Podľa § 73a ods. 1 zákona o ústavnom súde sa konanie o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov začína na návrh verejného funkcionára, ktorého sa týka rozhodnutie orgánu, ktorý vykonáva konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona.

Podľa § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde o návrhu koná a rozhoduje senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí.

Podľa uznesenia sp. zn. PLz. ÚS 1/07 z 2. mája 2007 prijatého podľa § 6 zákona o ústavnom súde o zjednotení odchylných právnych názorov senátov ústavného súdu na konanie vo veciach podľa čl. 9 a nasl. ústavného zákona o ochrane verejného záujmu sa vzťahuje § 25 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sa každý návrh predbežne prerokuje.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde v spojení s čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu vyplýva, že predmetom konania o preskúmanie rozhodnutia vo veciach ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, v rámci ktorého ústavný súd plní funkciu orgánu rozhodujúceho o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu výboru, je iba posúdenie konania verejného funkcionára z hľadiska jeho konformnosti s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Tomu zodpovedá aj zákonná úprava rozhodovania ústavného súdu v tomto konaní; ak senát ústavného súdu po preskúmaní napadnutého rozhodnutia výboru zistí, že konanie verejného funkcionára nebolo v rozpore s uvedeným ústavným zákonom, tak ho zruší, a naopak, ak po jeho preskúmaní dospeje k záveru, že konanie verejného funkcionára bolo v rozpore s ním, tak ho potvrdí.

Z právnej povahy inštitútu predbežného prerokovania návrhu podľa § 25 zákona o ústavnom súde vyplýva, že obdobné právne dôsledky ako potvrdenie napadnutého rozhodnutia má aj odmietnutie návrhu pri jeho predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ku ktorému môže dôjsť aj vtedy, ak ústavný súd zistí, že dôvody, pre ktoré navrhovateľ namieta dotknuté rozhodnutie výboru pre nezlučiteľnosť funkcií, sú zjavne neopodstatnené.

Navrhovateľka sa domáha zrušenia napadnutého rozhodnutia výboru pre nezlučiteľnosť funkcií, argumentujúc predovšetkým tým, že oznámenie podľa čl. 7 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu podala včas, a to 2. apríla 2013, pretože nedeľa 31. marca 2013 a pondelok 1. apríla 2013 boli dňami pracovného pokoja. Na preukázanie pravdivosti uvedeného tvrdenia navrhovateľka v konaní pred ústavným súdom predložila čestné vyhlásenie zo 6. septembra 2013 s notárskym osvedčením pravosti jej podpisu.

Ústavný súd vo veci vedenej pod sp. zn. I. ÚS 174/09 na základe porovnateľného skutkového stavu formuloval právny záver, podľa ktorého „V uvedenom konaní to bol práve navrhovateľ, ktorý bol zaťažený dôkazným bremenom preukázania podania oznámenia výboru“, pričom „záver výboru týkajúci sa nesplnenia povinnosti podať

oznámenie navrhovateľom vychádzajúci z toho, že navrhovateľom predložené dôkazy nemôžu spochybníť tvrdenie výboru o nedoručení uvedeného oznámenia navrhovateľom, ktoré je podložené evidenciou sekretariátu výboru (podľa tejto evidencie bolo uvedenou poštovou zásielkou výboru doručené len oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona) a aj programom 16. schôdze výboru z 3. apríla 2008, do takej miery, aby založilo odôvodnenú pochybnosť týkajúcu sa porušenia povinnosti navrhovateľa doručiť oznámenie výboru. Vzhľadom na uvedené záver výboru o nedoručení oznámenia navrhovateľom, z ktorého v napadnutom rozhodnutí vychádzal, podľa ústavného súdu nemožno označiť za svojvoľný alebo arbitrárny.“.

Právny záver vyslovený ústavným súdom vo veci vedenej pod sp. zn. I. ÚS 174/09 (z neho vyplýva obrana výboru pre nezlučiteľnosť funkcií aj v tejto veci, pozn.) založený na tom, že dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že oznámenie podľa príslušných ustanovení ústavného zákona o ochrane verejného záujmu bolo podané riadne a včas, spočíva na dotknutom verejnom funkcionárovi, je aplikovateľný aj na vec navrhovateľky (rovnako aj uznesenie ústavného súdu IV. ÚS 635/2012 zo 14. decembra 2012).

Za týchto okolností záver výboru pre nezlučiteľnosť funkcií vyjadrený v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého výbor vzhľadom na zistenie, že oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov bolo navrhovateľkou doručené do podateľne Kancelárie Národnej rady Slovenskej republiky 17. júna 2013, vyhodnotil jej vyjadrenie len v tom zmysle, že má „*vysvetľujúci charakter*“, zároveň konštatujúc, že navrhovateľka „*nepredložila žiaden doklad, ktorý by potvrdzoval jej tvrdenie, že oznámenie zaslala včas*“, ústavný súd ani v posudzovanom prípade nepovažuje za svojvoľný, príp. zjavne neodôvodnený.

Navrhovateľka svoju argumentáciu týkajúcu sa údajného včasného doručenia oznámenia uplatnila už v rámci konania pred výborom pre nezlučiteľnosť funkcií. V uvedenom konaní to bola práve navrhovateľka, ktorá bola zaťažená dôkazným bremenom preukázania podania predmetného oznámenia výboru. Navrhovateľka sa v rámci konania pred výborom pre nezlučiteľnosť funkcií dostala do dôkaznej núdze, keď predložila ako

dôkaz doručenia oznámenia iba jeho kópiu (spolu s kópiou daňového priznania k dani z príjmov fyzickej osoby za rok 2012).

Čestné vyhlásenie navrhovateľky predložené ako príloha jej návrhu doručeného ústavnému súdu, ktorým sa domáha preskúmania napadnutého rozhodnutia, a taktiež ani dodatočne, po lehote ustanovenej ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu výboru pre nezlučiteľnosť funkcií predložená kópia oznámenia nemôže postačovať podľa názoru ústavného súdu na preukázanie skutočnosti, že si navrhovateľka splnila povinnosť ustanovenú v § 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, a týmito dôkazmi nemožno taktiež relevantným spôsobom vyvrátiť ani spochybniť zistenia výboru pre nezlučiteľnosť funkcií uvedené v napadnutom rozhodnutí. Ústavný súd považuje v nadväznosti na uvedené predmetnú argumentáciu navrhovateľky za zjavne účelovú.

Ústavný súd zároveň konštatuje, že postup výboru pre nezlučiteľnosť funkcií smerujúci k vydaniu napadnutého rozhodnutia bol v súlade s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, keďže tento vyzval navrhovateľku, aby sa vyjadrila k začatiu konania (čl. 9 ods. 4), pričom na jej všetky námietky (aj keď stručne) v odôvodnení napadnutého uznesenia reagoval.

Pokiaľ ide o ďalšiu námietku navrhovateľky založenú na tom, že rozhodnutie výboru pre nezlučiteľnosť funkcií jej bolo doručené až po 43 dňoch, pričom rozhodol do 8 dní od zaslania jej vyjadrenia, zo skutkových zistení ústavného súdu nesporne vyplýva, že výbor síce vyhotovil napadnuté rozhodnutie v rámci lehoty uvedenej v čl. 9 ods. 5 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu [v zmysle ktorej mal výbor rozhodnúť vo veci navrhovateľky v lehote 60 dní odo dňa začatia konania (konanie začalo 23. mája 2013 a rozhodnutie bolo vydané 25. júna 2013)], avšak navrhovateľke bolo doručené až 7. augusta 2013, t. j. uvedená lehota v prípade navrhovateľky dodržaná nebola.

Z hľadiska právnych následkov nedodržania uvedenej lehoty však ústavný súd v zhode so svojou doterajšou judikatúrou (napr. III. ÚS 23/07, III. ÚS 24/07, IV. ÚS 3/07,

IV. ÚS 141/07) konštatuje, že v ústavnom zákone o ochrane verejného záujmu ani v nijakom inom právnom predpise nie je obsiahnutá právna úprava následkov prekročenia tejto lehoty, t. j. jej uplynutie sa nespája so žiadnymi právnymi účinkami. Na základe toho možno dospieť k záveru, že výbor môže ústavne akceptovateľným spôsobom rozhodnúť aj po uplynutí tejto lehoty, t. j. ide len o poriadkovú lehotu, ktorej márne uplynutie nemôže byť dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia výboru. Bez ohľadu na tento právny záver ústavný súd považuje aj v tomto prípade za potrebné zdôrazniť, že je v záujme dodržiavania princípov právneho štátu, najmä právnej istoty účastníkov konania, aby výbor vydával, ale aj doručoval rozhodnutia v lehote ustanovenej v čl. 9 ods. 5 prvej vete ústavného zákona o ochrane verejného záujmu aj napriek tomu, že táto lehota je poriadková.

Na základe uvedeného ústavný súd uzatvára, že námietky navrhovateľky voči napadnutému rozhodnutiu sú zjavne neodôvodnené a nezakladajú také dôvody na spochybňovanie napadnutého rozhodnutia výboru pre nezlučiteľnosť funkcií, ktoré by bolo potrebné posúdiť po prijatí návrhu na ďalšie konanie. Ústavný súd preto návrh navrhovateľky ako celok odmietol už pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. októbra 2013